

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Lenky Matyášové, PhD. v právní věci žalobce **Bc. D. H., DiS.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Herblichem, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Hradební 3118/48, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 8. 2010, č. j. 42 Ca 6/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2009, č. j. 2174/DS/09 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný pro opožděnost odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Podbořany (dále též „správní orgán prvého stupně“) ze dne 24. 5. 2007, č. j. DOP-6799/3979-3/06/276/DO, kterým byl žalobce uznán vinným, že porušením § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a), c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d), l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvanácti měsíců. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského

soudu v Ústí nad Labem žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 11. 8. 2010, č. j. 42 Ca 6/2009 - 32, zamítl.

Krajský soud se v odůvodnění rozsudku především zabýval otázkou řádnosti doručení prvoinstančního rozhodnutí Městského úřadu Podbořany (dále jen „rozhodnutí o přestupku“) žalobci. Konstatoval přitom, že je mezi účastníky nesporné, že se správní orgán prvého stupně pokoušel doručovat žalobci prostřednictvím Policie ČR, Městské policie Most a konečně i prostřednictvím držitele poštovní licence; doručování vždy probíhalo na adresu trvalého pobytu žalobce. Rovněž nebylo sporu o tom, že poštovní zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí byla uložena dne 28. 6. 2007 na poště, neboť žalobce nebyl na adrese trvalého pobytu zastižen; zde mu také bylo zanecháno oznámení o uložení zásilky. Zásilka zůstala uložena až do 16. 7. 2007, kdy byla zaslána zpět správnímu orgánu prvého stupně. Spornou otázkou tedy bylo, zda bylo prvostupňové rozhodnutí o přestupku řádně doručeno prostřednictvím tzv. fikce doručení či zda, vzhledem k tomu, že se žalobce v místě trvalého pobytu dlouhodobě nezdržoval, nemohlo k řádnému doručení dojít.

Krajský soud při svých úvahách nejprve odmítl námitky žalobce o nepřípustnosti využití místně nepříslušné obecní policie k doručování, neboť toto doručování považoval za bezpředmětné. Právní moc rozhodnutí o přestupku totiž žalovaný vázal k fikci doručení, ke které mělo dojít při doručování poštovní zásilky držitelem poštovní licence. Krajský soud se tedy zabýval tím, zda dlouhodobé nezdržování se žalobce na adrese trvalého pobytu bránilo uplatnění fikce doručení rozhodnutí o přestupku. Vycházel z toho, že žalobce správnímu orgánu prvého stupně žádnou doručovací adresu nesdělil, a proto mu bylo, v souladu se správním řádem, doručováno na adresu trvalého pobytu. V takovém případě však jde k tíži adresáta, že se na adrese trvalého pobytu nezdržuje a nevyzvedává si korespondenci. Krajský soud konstatoval, že bez ohledu na to, zda se na adrese trvalého pobytu žalobce zdržoval či nikoliv, bylo mu na této adrese řádně doručováno, a proto se uplatnila i fikce doručení. Vrácená poštovní zásilka obsahuje totiž všechny rozhodné údaje, kterých je třeba pro posouzení, zda byla doručena náhradním způsobem či nikoliv. Z údajů na vrácené zásilce jednoznačně vyplývá, že dne 28. 6. 2007 byla žalobci zanechána výzva o uložení zásilky, spolu s poučením a s informací, že počínaje tímto dnem je zásilka připravena k vyzvednutí. Z obálky je pak seznatelný i údaj, že si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl. Desetidenní lhůta uplynula v neděli 8. 7. 2007; proto je nutno za poslední den lhůty, a tedy den doručení, považovat pondělí 9. 7. 2007. Poté počala běžet patnáctidenní lhůta k odvolání, která uplynula v úterý 24. 7. 2007. V této lhůtě odvolání podáno nebylo, a proto rozhodnutí o přestupku nabylo dne 25. 7. 2007 právní moci. Žalobce podal odvolání až dne 4. 5. 2009 a ani přitom nepožádal podle § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, o prominutí zmeškání úkonu. Krajský soud tak uzavřel, že odvolání bylo podáno opožděně.

Krajský soud považoval za nedůvodnou i námitku, dle které přestupek nebyl projednán v zákonné lhůtě jednoho roku; uvedl, že k jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, došlo dne 1. 9. 2006 a rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 25. 7. 2007. Jestliže žalobce namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje označení správního orgánu prvého stupně (Městský úřad Podbořany), pak krajský soud toto pochybení zhodnotil jako chybu v psaní a dodal, že z celého kontextu napadeného

rozhodnutí není pochyb o tom, které rozhodnutí žalovaný přezkoumával. Pokud šlo o další námitky žalobce proti meritornímu projednání přestupku, těmi se krajský soud nezabýval s tím, že věcný přezkum přestupku nebyl předmětem napadeného rozhodnutí (ačkoliv se k těmto skutečnostem žalovaný stručně vyjádřil z hlediska své kompetence v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu).

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že ohledně skutkových a právních tvrzení plně odkazuje na žalobu a na tvrzení a důkazy v ní uvedené. Nesouhlasí přitom se závěrem krajského soudu, že mu bylo řádně a správně doručováno správním orgánem prvého stupně. Pokud jde o doručování prostřednictvím České pošty, s. p., stěžovatel tvrdí, že o tomto doručování, stejně jako o dalších pokusech o doručení, má povědomí pouze ze správního spisu. Písemnosti správního orgánu prvého stupně, včetně rozhodnutí o přestupku, nebyly řádně doručeny, v souladu s tehdy platnými právními předpisy. Zásadní pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgán prvého stupně bezpečně věděl, že se stěžovatel na adrese trvalého pobytu nezdržuje (od Policie ČR a Městské policie Most) a mohl současně získat (od rodičů stěžovatele či prostřednictvím orgánů policie) aktuální adresu. Přesto ryze formalisticky zasílal písemnosti na adresu trvalého pobytu. Fikci doručení tak nebylo lze použít. Stěžovatel podotýká, že není v jeho moci ohlásit svou adresu skutečného pobytu všem úřadům a státním orgánům. Domnívá se, že nemůže být trestán za to, že se nezdržuje v místě hlášeného trvalého pobytu; vlastník nemovitosti, ve které stěžovatel nyní bydlí, mu přihlášení se k trvalému pobytu neumožnil. Stěžovatel poukazuje na přílišnou tvrdost napadeného rozhodnutí, která má pro něj nepříznivé důsledky. Rovněž podotýká, že o prominutí zmeškání úkonu žádat nemohl, neboť v době, kdy se o existenci prvostupňového rozhodnutí dozvěděl, již ode dne, kdy měl být učiněn úkon (podáno odvolání), uplynul více než jeden rok. Rozsudek krajského soudu je z uvedených důvodů nezákonný a nepřezkoumatelný.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejprve je nutno uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že ohledně skutkových a právních tvrzení plně odkazuje na svou žalobu a na tvrzení a důkazy tam obsažené. Zároveň však vznáší i konkrétní námitky vůči právnímu hodnocení věci krajským soudem. K takto formulovaným kasačním námitkám se Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 – 79 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), kde konstatoval, že

„[z]pravidla je třeba, aby důvody kasační stížnosti jako jednu z jejích náležitostí (§ 106 odst. 1 věta první s. ř. s.) stěžovatel uvedl přímo v textu kasační stížnosti, neboť v opačném případě by hrozilo, že tyto důvody nebudou uvedeny dostatečně jednoznačně, určitě a srozumitelně. Pokud však stěžovatel v kasační stížnosti odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení soudním či správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely kasační stížnosti žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást důvodů kasační stížnosti, jak je má na mysli § 106 odst. 1 s. ř. s.“ Z uvedeného judikátu se tedy podává, že (pouze) za jistých podmínek lze odkaz na skutkovou či právní argumentaci v žalobě akceptovat jako součást důvodů kasační stížnosti. Jednou z těchto podmínek je, aby byl v textu kasační stížnosti učiněn konkrétní odkaz na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci. Již tato primární podmínka v nyní projednávané věci naplněna není, neboť odkaz stěžovatele na žalobu je zcela obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení. Z toho důvodu nemohl Nejvyšší správní soud odkaz stěžovatele na skutková a právní tvrzení v žalobě akceptovat za součást důvodů kasační stížnosti a zabýval se tak jen těmi důvody, které byly výslovně vymezeny přímo v textu kasační stížnosti.

Z meritorně projednatelných námitek se Nejvyšší správní soud, z povahy věci, zabýval nejprve posouzením námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Jakkoli stěžovatel blíže nekonkretizoval, v čem tuto vadu rozsudku spatřuje, zabýval se Nejvyšší správní soud touto námitkou alespoň v rovině obecné, což je ostatně jeho povinností vždy, bez výslovného odkazu v kasační stížnosti. Z rozsáhlé judikatury zdejšího soudu k tomuto tématu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64) se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže: není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost lze zmínit například rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS), dle kterých je rozhodnutí zatíženo touto vadou, jestliže zejména: z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Žádné z těchto pochybení ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku krajského soudu nenalezl a tuto kasační námitku proto považuj e za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval pro věc zásadní otázkou, a sice zda krajský soud správně posoudil, zda bylo prvostupňové rozhodnutí o přestupku stěžovateli řádně doručeno a zda (případně kdy) nabylo právní moci.

Podle § 20 odst. 1, věty první správního řádu platí, že *fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena*. Z dikce uvedeného ustanovení vyplývá, že správní orgán má přednostně doručovat účastníku řízení na *adresu pro doručování*. Co se touto adresou rozumí, plyne z ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, dle kterého *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.* Z obsahu správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel správnímu orgánu prvého stupně jakýmkoli způsobem sdělil svou adresu pro doručování; proto mu tento orgán, zcela v souladu se zněním § 20 odst. 1 správního řádu, doručoval na adresu jeho trvalého pobytu. I kdyby snad správní orgán od rodičů stěžovatele nebo od policejních orgánů, zjistil jinou adresu, na které se stěžovatel fakticky zdržuje, nebyl by dán zákonný důvod na ni doručovat, neboť na *adresu pro doručování* (tedy adresu odlišnou od *adresy trvalého pobytu*) lze účastníku řízení zasílat písemnosti, jen jestliže on sám takovou adresu správnímu orgánu sdělí a výslovně požádá o doručování na takovou adresu a jsou-li splněny i další zákonné předpoklady podle § 19 odst. 3 správního řádu. Taková situace však nenastala. Lze jistě připustit, že správní orgán *mohl* stěžovateli doručovat i na jinou adresu, než do místa jeho trvalého pobytu, neboť správní řád v ustanovení § 20 odst. 1, větě první za středníkem stanoví, že *fyzické osobě lze (...) doručit, kdekoli bude zastižena*; takový postup však nejen není jeho povinností a je též spojen s nemožností případného doručení fikcí.

Pokud jde o zvolený způsob doručování, rozhodnutí o přestupku bylo stěžovateli doručováno do vlastních rukou, v souladu s § 72 odst. 1 správního řádu. Písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze podle § 20 odst. 2 správního řádu doručit pouze adresátovi; jinak jen tomu, koho adresát zmocnil k přijetí písemnosti písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem. Takovým zmocněním se v posuzované věci nikdo neprokázal, a proto bylo možno tuto písemnost doručit jen a pouze stěžovateli.

K samotnému institutu doručování ve správním řízení je pak třeba uvést, že narozdíl od předchozí právní úpravy [§ 24 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů], kdy obligatorní podmínkou pro účinné uložení písemnosti bylo, že její adresát nebyl v místě doručení zastižen, ačkoliv se tam zdržoval, je nyní platná právní úprava doručování (§ 19 a násl. správního řádu) koncipována tak, že podmínkou pro uložení písemnosti doručované fyzické osobě je pouze to, že adresát nebyl v místě doručování zastižen a nebylo možno mu písemnost doručit ani jiným přípustným způsobem podle § 20 správního řádu (§ 23 odst. 1 správního řádu). Podmínky řádného uložení písemnosti upravuje § 23 odst. 4 a 5 správního řádu, podle kterého (ve znění platném pro projednávanou věc, tedy před novelou provedenou zákonem č. 7/2009 Sb., která zkrátila úložní lhůtu a zavedla vhazování písemnosti po uplynutí této lhůty přímo do poštovní schránky adresáta) musel doručovatel vyzvat

adresáta, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 15 dnů vyzvedl, a to tak, že mu vložil do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (písemné) oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a současně mu sdělil, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout a poučil ho o právních důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Po marném uplynutí patnáctidenní úložní doby se písemnost vrátila správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Za splnění těchto podmínek pak fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nastala tehdy, jestliže si adresát uložené písemnosti tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl. Písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této desetidenní lhůty, a to i tehdy, kdyby se adresát v místě doručování nezdržoval, ovšem za předpokladu splnění všech shora popsaných úložních podmínek. Splnění podmínek fikce doručení prokazuje správní orgán, který nese i zodpovědnost za jím zvolený způsob doručování. Z iniciativy adresáta bylo možné pokusit se účinky fikce doručení zvrátit, a to postupem podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu, podle kterých mohl adresát požádat o prominutí zmeškání úkonu (dle novelizovaného znění správního řádu lze, za stejných podmínek, žádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena). Přechází však na něj důkazní břemeno prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Podle ustanovení § 41 odst. 2 *in fine* správního řádu však nelze zmeškání úkonu prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Stěžovatel o prominutí zmeškání úkonu nepožádal.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 – 67, k otázce prokazování doručení konstatoval, že *„[s]plnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky.“* V nyní posuzovaném případě bylo z údajů na doručence zjištěno, že všechny podmínky pro řádné uložení písemnosti (prvostupňového rozhodnutí) splněny byly, a proto mohla nastoupit fikce jejího doručení. Z doručenky je patrné, že dne 27. 6. 2007 byla písemnost předána k poštovní přepravě, a to na adresu trvalého bydliště stěžovatele *M., M. 977*. Dne 28. 6. 2007 poznamenal doručující poštovní orgán na doručenku, že adresátovi byla zanechána výzva, poučení a vyrozumění, že počínaje tímtéž dnem byla zásilka připravena k vyzvednutí. Na zadní straně doručenky je vyznačeno křížkem, že zásilka nebyla po uložení ve stanovené lhůtě vyzvednuta, proto byla vrácena odesílateli dne 16. 7. 2007. Obálka s řádně vyplněnou doručenkou, založená ve správním spise na č. l. 22, tak prokazuje splnění všech podmínek řádného uložení, tj. dle prohlášení doručujícího orgánu byla stěžovateli zanechána výzva a poučení, písemnost byla na poště uložena po celou patnáctidenní úložní lhůtu a po jejím uplynutí byla vrácena správnímu orgánu prvého stupně. Stěžovatel si uloženou písemnost ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl, a proto se uplynutím desátého dne považuje písemnost za doručenou. Desátý den ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí, uplynul v neděli 8. 7. 2007. Krajský soud správně reflektoval existenci ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého připadne-li konec lhůty na neděli, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Tím bylo pondělí 9. 7. 2007; tímto dnem se tedy rozhodnutí o přestupku považuje za doručené a bylo stěžovateli

oznámeno, ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu. Od tohoto dne se pak odvíjela patnáctidenní lhůta k podání odvolání (§ 83 odst. 1 správního řádu).

Podle § 73 odst. 1 správního řádu platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.* Lhůta k podání odvolání uplynula v úterý 24. 7. 2007 a dne následujícího, tj. ve středu 25. 7. 2007, nabylo rozhodnutí o přestupku právní moci. Pokud tedy stěžovatel podal odvolání až dne 4. 5. 2009, jde o odvolání opožděné.

Pokud stěžovatel dále namítal, že krajský soud vycházel ze skutkových okolností, které označil jako (mezi účastníky) nesporné, a uvádí k tomu, že on sám nikdy neprohlásil doručování prostřednictvím České pošty, s. p., nesporným, lze k tomu konstatovat, že krajský soud vycházel z toho, že stěžovatel nikdy nepopíral, že by k doručování prostřednictvím držitele poštovní licence vůbec došlo. Stěžovatel již v žalobě sám popisuje, že se mu správní orgán prvého stupně pokoušel doručovat rozhodnutí o přestupku prostřednictvím orgánů Policie ČR, obecní policie a držitele poštovní licence; tyto samotné skutečnosti tedy nerozporoval. Stěžovatel zpochybňoval až otázku řádnosti takového doručení a možnost nastoupení účinků fikce doručení; tyto sporné právní otázky pak krajský soud beze zbytku vypořádal.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu